

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΡΓΩΝ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

«Παντελώς αβάσιμη» η καταγγελία του Δ. Γέρου

Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ Συλλογικής Διαχείρισης Εργων Εικαστικών Τεχνών με επιστολή του απαντά στον ζωγράφο Δημήτρη Γέρο, έπειτα από την καταγγελία του για «αδιαφανείς διαδικασίες και δυσλειτουργία» προς την υπουργό Πολιτισμού, την οποία δημοσιεύσαμε στις 21/6. Ο ΟΣΔΕΕΤΕ χαρακτηρίζει «παντελώς αβάσιμη» την καταγγελία, αναφέρει ότι εκπροσωπεί χιλιάδες καλλιτέχνες, ενώ αποδίδει το σύνολο των εισπραττόμενων αμοιβών στα μέλη του με παρακρατούμενα μόνο τα έξοδα διαχείρισης. Ο ΟΣΔΕΕΤΕ είναι μη κερδοσκοπικός οργανισμός, αυτοδιαχειριζόμενος από τα μέ-

λη του (όχι παράρτημα του υπουργείου) και λειτουργεί με βάση τις αποφάσεις που λαμβάνονται από τη Γενική του Συνέλευση, ενώ οι σχετικές πληροφορίες είναι δημόσια αναρτημένες στην ιστοσελίδα και τις εκθέσεις διαφάνειας του ΟΣΔΕΕΤΕ, αναφέρει μεταξύ άλλων η επιστολή την οποία υπογράφουν για το Δ.Σ. του ΟΣΔΕΕΤΕ ο πρόεδρος του, Χ. Δαραδήμος, και ο γεν. γραμματέας, Ν. Χριστοφοράκης.

Η επιστολή αρχίζει ως εξής: «Με έκπληξη διαβάσαμε στην Εφημερίδα σας καταγγελία του μέλους του ΟΣΔΕΕΤΕ Δημήτρη Γέρου, η οποία όχι μόνο είναι παντελώς αβάσιμη, αλλά και δεν

μας έχει κοινοποιηθεί ποτέ. Ούτε προηγουμένως ο κ. Γέρος απευθύνθηκε ποτέ στον ΟΣΔΕΕΤΕ προκειμένου να διατυπώσει σχετικά παράπονα και διαμαρτυρίες, παρότι έχει λάβει εντωμεταξύ το σύνολο των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων που έχει εισπράξει για λογαριασμό του ο ΟΣΔΕΕΤΕ. Ούτε βεβαίως έχει προβεί σε καταγγελία της σύμβασής του με τον ΟΣΔΕΕΤΕ. Ο κ. Γέρος εμφανίζεται να κατηγορεί τον ΟΣΔΕΕΤΕ ότι δεν εκπροσωπεί συγκεκριμένους καλλιτέχνες, τους οποίους και αναφέρει χωρίς ποτέ να ζητήσει την άδεια τους προς τούτο, όπως ενημερωθήκαμε σχετικώς και

μάλιστα ορισμένοι εξ αυτών έχουν ήδη προβεί σε δημόσιες καταγγελίες εναντίον του κ. Γέρου για αυτή του την πράξη. Ενημερώνουμε λοιπόν τους αναγνώστες σας ότι ο ΟΣΔΕΕΤΕ εκπροσωπεί περί τους 80.000 καλλιτέχνες με συμβάσεις αμοιβαιότητας με αντίστοιχους οργανισμούς του εξωτερικού, μεταξύ δε αυτών των Georges Braque, Marc Chagall, Le Corbusier, Andy Warhol, Jackson Pollock, Max Ernst, Luis Bourgeois, Georgia O'Keefe, Takis, Γιάννη Γαϊτή, Γιώργο Μπουζιάνη, Παναγιώτη Τέπη, Χρόνη Μπότσογλου, Γιάννη Μόραλη, Γιάννη Σπυρόπουλο. Περαιτέρω ο ΟΣΔΕΕΤΕ εκπροσωπεί μεταξύ άλλων τα δικαιώματα για τους Κώστα Τσοκλή, Στέλιο Φαϊτάκη, Παύλο Σάμιο, Γιώργο Ρόρρη, Κυριάκο και Στέφανο Ρόκο, Γρηγόρη Σεμιτέκολο, Μαίρη Χατζηνικολή-Σαραφινού, Χρύσα Ρωμανού, Πολύκλειτο Ρέγκο, Πάρη Πρέκα, Θεόδωρο Παπαγιάννη, Κυριάκο Μορταράκο, Γιώργο Μαυροείδη, Κώστα Μαλάμο, Θανάση Μακρή, Εύα Μελά, Στάθη Λογοθέτη, Γιώργο Λάπη, Ράλλη Κοψιδά, Μίμη Κοντό, Νίκο Κεσσανό, Νίκο Κληρονόμο, Λευτέρη Κανακάκη, Γιώργο Καλακαλά, Βασίλη Καζάκο, Πέτρο Ζουμπουλάκη, Ουζούνη, Στέφανο Δασκαλάκη, Κώστα Δικέφαλο, Γιάννη Γουρζή, Παναγιώτη Γράβαλο, Βούλα Γουινιά, Αγγελό Αντωνόπουλο, Μίνα Αργυράκη, Σάτο Αλεξίου και άλλων πολλών».

Διευκρινίζεται ότι «ο ΟΣΔΕΕΤΕ, πέραν των ατομικών δικαιωμάτων που διαχειρίζεται (αναπαραγωγή, μεταπώληση εικαστικών έργων, παρουσίαση στο κοινό μέσω εκθέσεων και διαδικτύου) εισπράττει και συλλογικά δικαιώματα, όπως και οι υπόλοιποι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των λοιπών κατηγο-

ριών καλλιτεχνών, μεταξύ δε αυτών και το δικαίωμα εύλογης αμοιβής από τις εισαγωγές Η/Υ, smartphones, tablets, scanners κ.λπ. μηχανημάτων που επιτρέπουν σε κάθε έναν από μας να αναπαράγουμε και να χρησιμοποιούμε πνευματικά έργα για ιδιωτική χρήση, χωρίς να χρειάζεται να ζητάμε άδεια από τον καλλιτέχνη και να του καταβάλλουμε την αμοιβή που θα μας ζητήσει. Το σύνολο των εισπραττόμενων αμοιβών αποδίδονται στους καλλιτέχνες παρακρατούμενων μόνο των εξόδων διαχείρισης, που κυμαίνονται από 15-20%, καθώς ο ΟΣΔΕΕΤΕ είναι μη κερδοσκοπικός οργανισμός, αυτοδιαχειριζόμενος από τα μέλη του και λειτουργεί με βάση τις αποφάσεις που λαμβάνονται από την Γενική του Συνέλευση (στις οποίες ο κ. Γέρος δεν έχει συμμετάσχει για άγνωστο σε μας λόγο - ίσως για να μην έρθει σε επαφή με ανθρώπους που κατά τον ίδιο δεν ξέρουν να ζωγραφίζουν). Οι σχετικές πληροφορίες είναι δημόσια αναρτημένες στην ιστοσελίδα και τις εκθέσεις διαφάνειας του ΟΣΔΕΕΤΕ που μάλιστα πρόσφατα ελέγχθηκαν και από τον επιβλέποντα Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας».

Επισημαίνεται πως η επιστολή του Δ. Γέρου «αναδεικνύει έλλειψη βασικών γνώσεων του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας και των πραγματικών γεγονότων». Επίσης, ότι το υπουργείο Πολιτισμού ουδέποτε «ζήτησε βιογραφικά των δημιουργών μελών του ΟΣΔΕΕΤΕ. Ως προς δε την απαίτησή του από την Υπουργό να φτιάξει καινούργιο οργανισμό, ενημερώνουμε τον κ. Γέρο ότι οι Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης είναι εκ του νόμου και του ενωσιακού δικαίου αυτοδιαχειριζόμενοι και μη κερδοσκοπικοί (άρθρο 3 ν.4481/2017), όχι παράρτηματα των Υπουργείων».

Π.Σ.

Του ΓΡΗΓΟΡΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Ας υποθέσουμε πως φιλοξενούσατε κάποιον καλό φίλο από το εξωτερικό και σας εξέφραζε την επιθυμία να επισκεφτείτε μαζί μια παράσταση του ελληνικού θεάτρου... Ποια από τις πολλές που ανέβηκαν φέτος θα μπορούσε κατά τη γνώμη σας να σας βγάλει ασπροπρόσωπους; Μην ψάχνετε πολύ. Πρόκειται για την όποια παράσταση του θιάσου «Εν Δυνάμει» έχουμε μέχρι σήμερα παρακολουθήσει. Και αυτή η εξαιρετικά τιμητική διαπίστωση δεν προέρχεται καν από την καλλιτεχνική αξία των προτάσεων της ομάδας, αν και γι' αυτή ακόμα θα μπορούσαν να γραφτούν πολλά. Είναι κάτι άλλο που υπάρχει εδώ, που φανερώνεται στην εργασία της Ελένης Ευθυμίου και την παρουσία του θιάσου που μας κάνει κάθε φορά να νιώθουμε την ίδια έκπληξη. Πρόκειται για την αίσθηση μιας πνευματικής υγείας την οποία αποπνέουν η προσπάθεια και το αποτέλεσμα, η εικόνα ενός θεάτρου που από τη ρίζα μέχρι τους καρπούς χτίζεται με ανθρωπιά, έγνοια και καλοσύνη.

Το νέο μάθημα λέγεται αυτή τη φορά «Υπνοβάτες» και σχετίζεται με το θάυμα της ζωής. Συνήθως δεν αντιλαμβανόμαστε πως η ζωή δεν είναι παρά μια συνεχής, ενάγωντα, λυσσαλέα αντίσταση ενάντια στο διπλό αντίθετο της, που είναι ο μεγάλος Θάνατος αλλά και το μικρότερο αδελφάκι του, κατά τους αρχαίους Έλληνες, ο κοντινός και πιο οικείος σε εμάς, Υπνος. Οι «Υπνοβάτες» επομένως είναι ένα ταξίδι του θιάσου διαμέσου του ύπνου προς τα όνειρα. Και, μετά, διαμέσου του θανάτου προς τη ζωή. Τη ζωή που αντιστέκεται, που επιμένει, επιστρέφει και μας χαμογελάει.

Ομως, για να τα κατανοήσουμε αυτά, πρέπει να δοκιμάσουμε να δούμε τα πράγματα «από την αντίπερα όχθη». Γι' αυτό η αρχή των «Υπνοβατών» μάς εισάγει σε έναν θάλαμο νοσοκομείου, όπου η ζωή και ο θάνατος αντι-

ΤΡΙΤΗ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΤΕΧΝΟΠΟΛΗ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

summer edition

ΣΠΥΡΟΣ ΓΡΑΜΜΕΝΟΣ #grammentinos

ΠΡΟΪΚΤΗ: 20:00 ΕΝΑΡΞΗ: 21:00 ΠΡΟΠΟΛΗΞΗ ΣΤΟ MORE.COM

«ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ» - ΘΙΑΣΟΣ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ, ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΙΡΑΙΑ

Μια ήσυχη προσευχή για την απώλεια και το θαύμα της ζωής

Η εργασία της Ελένης Ευθυμίου και η παρουσία του θιάσου μάς κάνουν κάθε φορά να νιώθουμε την ίδια έκπληξη. Πρόκειται για την αίσθηση μιας πνευματικής υγείας, την οποία αποπνέουν η προσπάθεια και το αποτέλεσμα, η εικόνα ενός θεάτρου που από τη ρίζα μέχρι τους καρπούς χτίζεται με ανθρωπιά, έγνοια και καλοσύνη

παλεύουν, όπως συμβαίνει με τον ύπνο και τα όνειρα. Η Ευθυμίου όμως θέλει να δώσει στο θεατρό της το βάθος του «θεάτρου των εικόνων», ώστε το περιεχόμενο της παράστασης να λειτουργήσει στους θεατές όχι μέσα από τον λόγο αλλά από τη δημιουργία ενός ονειρικού σύμπαντος. Γι' αυτό τα κρεβάτια αποκτούν διαστάσεις ποιητικές, γίνονται σκεύη επιθυμίας και σκέψης, πότε συναρπώνοντας μεγαλύτερα σύνολα-παιτφόρμες και πότε λειτουργώντας το καθένα κατά μόνας, συσπειρώνοντας τον θίασο γύρω του ή απομονώνοντας το κάθε μέλος του χωριστά. Στον θάλαμο της εντατικής η πραγματικότητα είναι κάτι προσωρινό και αν αφηθείς σε αυτήν, θα σε λιώσει. Μα το ίδιο κρεβάτι της αρρώστιας μπορεί να είναι μαζί ο τόπος του σωματικού έρωτα, των ονείρων και της γέννας. Είναι η πραγματικότητα της προσωρινότητας μα και της μετάβασης.

Θα μπορούσαμε να πούμε λοιπόν πως η παράσταση που στήνεται μπροστά μας πάνω σε ένα ή πολλά κρεβάτια έρωτα, χαράς και πόνου, είναι σε ένα δεύτερο επίπεδο μια λειτουργία μετάβασης που ζητάει να αντιστρέψει την εντροπία προς τη φθορά, ανυψώνοντας εν χορώ, ρυθμικούς και οργάνους τον Χορό του Ανθρώπου σε κάτι ανώτερο, βάζοντάς τον συμβολικά σε έναν ανελκυστήρα και υψώνοντάς τον προς το όνειρο και την κατάφαση. Και όπως κάθε ανάλογη «τελετή μετάβασης», η ανύ-

ψωπ του θιάσου περιλαμβάνει την υπέρβαση πολλών εμπόδων που η ανθρωπίνη φύση θέτει μπροστά μας. Τον φόβο και τον δισταγμό, την αδυναμία ή την απώλεια.

Αυτό είναι οι «Υπνοβάτες». Όπως διαβάζουμε στο δελτίο Τύπου, τα μέλη του θιάσου έφτασαν στον καιρό της πανδημίας στη σκέψη ανεβάζοντας μιας τελετής που θα ξεκινούσε από το άτομο και θα περιλάμβανε πρώτα μια διαδικασία αποκάλυψης του προσωπικού φορτίου καθενός από τα μέλη και ύστερα τη διάλυση του φορτίου αυτού στη κοινή της συλλογικότητα του θιάσου. Από το θέατρο των εικόνων, φτάνουμε έτσι με τους «Υπνοβάτες» στο τελετουργικό θέατρο.

Μα θα καταλήξουμε σύντομα και κάπου αλλού. Σε ένα θέατρο που έχει στόχο να βοηθήσει τα μέλη του (τους ερμηνευτές επί σκηνής και τους θεατές στην

πλατεία) να συναισθανθούν, να δυναμώσουν την ενσυναίσθησή τους και να δουν τα πράγματα πέρα από τα όριά τους, σαν κάτι ρευστό και κινούμενο διαρκώς από τον έναν στους πολλούς, και όταν θέλεις να μιλήσεις για πολλούς, πρέπει πρώτα να είσαι έτοιμος να ακούσεις πολλούς. Στους «Εν Δυνάμει» υπάρχουν μόνο ερμηνευτές – άλλοι που μιλούν δυνατά και κάποιιοι που μιλούν με δύναμη. Αν αφήσουμε για λίγο τις στερεοτυπικές σκέψεις μας για το θέατρο, θα καταλάβουμε πως στην ομάδα βρίσκονται οι εκλεκτοί, αυτοί που στέκονται έξω από την αγέλη και μπορούν να δουν καλύτερα την πορεία

αισθάνεται. Θέατρο κατά βάση ευτυχισμένο, γεμάτο με θετική ενέργεια, ανθρωπιά και –με τον κίνδυνο να φανώ γελοίος– γεμάτο με την αγάπη του ανθρώπου για τον άνθρωπο.

Εδώ τους χρειαζόμαστε όλους, κανείς δεν περισσεύει, κι όταν θέλεις να μιλήσεις για πολλούς, πρέπει πρώτα να είσαι έτοιμος να ακούσεις πολλούς. Στους «Εν Δυνάμει» υπάρχουν μόνο ερμηνευτές – άλλοι που μιλούν δυνατά και κάποιιοι που μιλούν με δύναμη. Αν αφήσουμε για λίγο τις στερεοτυπικές σκέψεις μας για το θέατρο, θα καταλάβουμε πως στην ομάδα βρίσκονται οι εκλεκτοί, αυτοί που στέκονται έξω από την αγέλη και μπορούν να δουν καλύτερα την πορεία

της. Ναι, είναι τα παιδιά με τις ξεχωριστές φωνές και σώματα αυτά που δίνουν στην ομάδα την επαφή με ένα στοιχείο λησμονημένο από τους πολλούς, με τον πυρήνα της ομάδας αλλά και του θεάτρου εν γένει: με το ιερό στοιχείο. Γιατί αν το κλοσκεφτούμε, οι «Υπνοβάτες» (και «Ονειροβάτες») είναι στην πραγματικότητα μια ήσυχη προσευχή. Για το κρίμα του ανθρώπου να χάνεται, για το κρίμα του ανθρώπου να φοβάται. Όπως και για το θαύμα της ζωής να ξεκινάει πάλι ωραία και δυνατά, από το ίδιο κρεβάτι στο οποίο κάθικαν πολλοί, κι από μια γυναίκα σε προχωρημένη εγκυμοσύνη που θα μπορούσε ιδωμένη από μια σκοπιά να είναι η θεά της γονιμότητας.

Αφήνω λοιπόν κατά μέρος κάθε κριτική αξιολόγηση (ποιος θα μπορούσε να μιλήσει εδώ για δραματολογία, ερμηνείες ή σκηνική πραγματικότητα); Θα σταθώ μόνο στη θαυμάσια μουσική της ίδιας της σκηνοθέτριας και στη διδασκαλία της κίνησης του θιάσου από τον Τάσο Παπαδόπουλο. Οι φωτισμοί του Ρίτσαρντ Αντονι δημιούργησαν αληθινά στη σκηνή το υπερβατικό χώρο της «μετάβασης» που περιγράψαμε, δίπλα στον σχεδιασμό του ήχου από τη Σοφία Καμαγιάννη. Στα απαιτητικά τραγούδια της παράστασης μεικτής αυτής ομάδας, τους Παναγιώτη Ματζίρη και Θεοκάρη Μπαιρακταρίδη.

Προχωρώ έτσι στην παράθεση των εκλεκτών πλασμάτων που μας κράτησαν ζωντανά την ελπίδα ότι υπάρχουν στο θεατρό μας δυνάμεις και δυνατότητες. Είναι μια μεγάλη ομάδα να αξίζει να αναφερθούν όλοι/ες τους ξεχωριστά: Μύριαν-Σοφία Αρτζανίδου, Χριστίνα Ασλανίδου, Γιάννος Γαβαλάς, Λένα Γκαντιά, Μαρία Δακλύθρα, Χρύσα Ιωαννίδη, Μαργαρίτα Κιαναδά, Πετρή Καραδημητρίου, Φίονα Κατοίκου, Θεανώ Κόντα, Ηλίας Κουγιουμτζής, Γιώτα Κουιτζόγλου, Νίκος Κυπαρίσσης, Άγγελος Κωνσταντίνου, Ευτέρπη Κώστα, Νικολέτα Λάππα, Λωξάνδρα Λούκας, Δημήτρης Λύρας, Πάνος Ματζίρης, Θεοκάρης Μπαιρακταρίδης, Γιώργος Ζήσης Μπιλιώνης, Νικάρονας Μπιλιώνης, Σοφία Μπλέτσου, Θάνος Νανάσης, Μιχάλης Ντολόπουλος, Θεανώ Παπαβασιλείου, Νίκη Πεταλά, Βασίλης Πέτρου, Νίκος Πέτρος, Χάρης Σερδάρη, Μαρία-Ταρσά Χελά, Ελίνα Τσιορμπατζή και Αλέξανδρος Χάτσιος. Μπράβο σε όλους και όλες!

